

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Dave Berry & Ridley Pearson

PETER AND THE SHADOW THIEVES

Copyright © by Dave Barry and Page One Inc., 2006

Illustration Copyright © by Greg Call, 2006

ISBN 978-86-7710-523-5

Petar

i Kradljivci senki

DEJV BERI & RIDLI PIRSON

Prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Posvećujemo ovu knjigu našoj deci –
Pejdž, Storiју, Robu i Sofi – i svoj drugoj
deci koja su pročitаla Petra i Lovce na
zvezde i pitala nas šta se dalje dogodilo.*

ZAHVALNICE

Zahvaljuјemo Vendi Lefkon, našem neumornom borcu, i njenim kolegama iz *Diznija*, na ohrabrivanju i podršci.

Zahvaljuјemo Gregu Kolu na njegovim maštovitim ilustracijama, i njegovom strpljenju dok smo beskrajno dugo raspravljali o tome kako određena izmišljena stvorenja izgledaju.

Zahvaljuјemo i svim ljudima koji su nam pomogli u istraživanju (Da! Stvarno јesmo istraživali!) i uređivanju teksta, a posebno Normanu Andersonu, Džudi Smit, i Dejvidu i Lorel Volters.

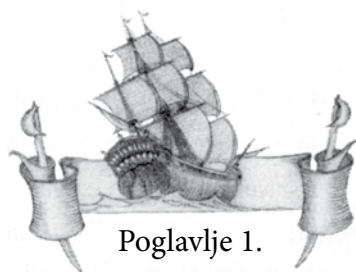
Zahvaljuјemo ljudima koji su učestvovali u našim životima uprkos svim našim naporima da ih u tome sprečimo: Luiz Marš, Nensi Licinger, Džojlin Lambert i (opet) Džudi Smit.

Zahvaljuјemo Džimu Dejlu, koji je snimio audio verzije obe naše knjige, i koji ima hiljade glasova, sa smešnom pričom za svaki.

Iznad svega, zahvaljuјemo našim predivnim suprugama, Mišel i Marsel, koje se samo dobroćudno smeškaju kada se njihovi muževi oblače kao gusari i pričaju kao delfini.

Deјv Beri i Ridli Pirson

TAČKICA NA HORIZONTU

Mango, pomisli Petar. Savršeno oružje.

Mršavi, preplanuli dečak u pocepanoj košulji i pantalonama isečenim tik iznad krastavih kolena, sklonio je riđu kosu s lica. Upala mu je u oči baš kada se prizemljio na peščano tlo i pokupio nekakvo debeljuškasto voće crveno-žute boje, jajastog oblika, malo veće od pomorandže. Mango je bio gnjecav na dodir i previše zrelo za jelo. Ali bio je prava stvar da se tresne nekome o glavu sa velike visine. A Petar je tačno znao koga želi da odalami po tintari.

Držeći mirišljavi mango u levoj ruci, Petar je podigao desnu ruku iznad glave i, uperivši kažiprst nagore, blago ispravio leđa i munjevito odvojio od zemlje. Bilo je to teatralno poletanje, i potpuno nepotrebno: Petar je sada, nakon tri meseca vežbanja, već bio vrhunski letač i mogao je da poleti iz bilo kog položaja. Ali uživao je u tome da impresionira ostale dečake.

„Petre!“ povikao je mlađani Džejms dok je kaskao ka drvetu manga. Pratio ga je ostatak Svoje glavih dečaka, kako su sebe nazivali Prentis, Tomas i Debeli Ted, koji se teturao na začelju.

„Gde ideš?“ pitao je Džejms, promuklim glasom.

„Idem u posetu našim dragim gusarima“, objasnio je Petar. „Imam pošiljku za njih.“ U ruci je držao prezreli mango čiji mu se sok slivao niz dlan.

„Mogu li i ja da pođem sa tobom, molim te“, preklinjao je Džejms.

Petar je na trenutak začutao. Čuo se samo zvuk talasa koji su se lomili o greben na izlazu iz lagune. Zatim je Petar nevoljno odgovorio: „Bojim se da ne možeš, Džejmse. Ne znaš da... Mislim... Znaš već.“

„Dobro“, reče Džejms. „Ne mogu da letim.“

Džejms je to rekao pomirljivim tonom, ali Petar je primetio sada već poznato razočaranje u njegovim očima. Takođe je video taj izraz lica kod Prentisa i Tomasa, ali kada je pogledao Debelog Teda, ovaj se oblizivao posmatrajući mango jer je smatrao da je pravo vreme za užinicu. (Za Debelog Teda je uvek bilo pravo vreme za užinu.)

Petar je lebdeo iznad njih, osećajući trunku krivice. Činilo se da u poslednje vreme sve češće u najbolje avanture ide sam. Skoro da je odlučio da se vrati na tlo i da nastavi napad sa zemlje kako bi se i njegovi drugari pridružili zabavi... Skoro...

Ali hodanje je oduzimalo previše vremena, i postojala je mogućnost da ih gusari uhvate. Ne, let je bio jedini način da se ovo izvede.

„Bićete bezbedniji ovde“, reče on. „Brzo ću se vratiti! Igraćemo se ili ćemo loviti zmije.“

„Ali“, reče Džejms, „ja...“

„Žao mi je!“ prekinuo ga je Petar otisnuvši se ka nebu, ne osvrćući se za sobom. Jedrio je iznad krošnji, dok je osećnje krivice zamenila razdraženost prožeta samosažaljenjem.

Nije moja krivica što ja mogu da letim a oni ne, pomislio je. Pored toga, sigurniji su tamo. Zar ne vodim računa o njima?

Takve misli je iz Petrove glave ubrzo izbrisao prizor koji mu se pojavio pred očima kada se vinuo ka čistom parčetu neba između dva mala, bela pufnasata oblaka. Uzdizao se vertikalno, tako da je telom bio paralelno sa zelenim grebenom planine koji se oštro izvijao i formirao kičmu ostrva.

Kada se popeo do vrha, mogao je da vidi čitavo ostrvo Moluski-janaca kao na dlanu. Daleko ispod njega, na strani sa koje je krenuo,

prostirala se plavo-zelena, mirna i zaštićena laguna koju su dečaci zvali laguna Sirena. Petar je mogao da vidi desetine sićušnih sirena kako se sunčaju na širokoj, pljosnatoj steni koju su najviše volele. Jedna prilika je mahala – verovatno njihova predvodnica, poznatija kao Učiteljica. Petar joj se prilično sviđao. To je bilo nešto zbog čega se Petar stideo, ali mu je istovremeno i prijalo.

Petar je uzvratio pozdrav, a onda nastavio da posmatra ostrvo iz vazduha. Savijajući se oko plavo-zelene vode lagune, nalazila se najveća plaža na ostrvu. Bio je to polukrug finog peska, belog kao šećer, okružen palmama. Iza plaže, na maloj čistini priljubljenom uz padinu planine, nalazio se dom dečaka – drvena koliba u obliku kupe, prekrivena granama palme, koju su napravili uz pomoć plemena Moluskijanaca. Na petsto metara od njihove kolibe, na jednoj povećoj čistini okruženoj ogromnim drvećem, bilo je selo Moluskijanaca, iz kojeg se podizao sivi dim sa nekoliko mesta na kojima se kuvalo.

Moluskijanci – čiji je poglavica, Borbeni Škamp, dugovao Petru život – dokazali su da su darežljivi domaćini. Pokazali su dečacima kako da love ribu kopljima, koju ribu da love, kako da je čiste i spremaju, gde da nabave vodu za piće, kako da održavaju vatru, šta da rade kada im čupavi skakutavi pauk veličine veverice sleti na glavu – jednom rečju, sve osnovne veštine koje su bile potrebne da bi opstali na ostrvu.

Petar je sumnjao da je Borbeni Škamp takođe postavio čoveka da drži na oku dečačku kolibu, kako se gusari ne bi usudili da je posete. To je u početku bilo iz predostrožnosti, ali kako su nedelje prolazile, Petar je bio sve više i više siguran da se gusari neće usuditi da dođu na ovu stranu ostrva, gde bi bili brojčano nadjačani u odnosu na Moluskijance. Njegov strah pretvorio se u samopouzdanje, a onda u šepurenje. Tih dana zabavljao se tako što je leteo preko ostrva do gusarskog kampa, rugajući se gusaru koji je nekada bio strah i trepet na svim morima – Crnom Brku.

Ali Petar mu je nadenuo novo ime.

Petar je pogledao na drugu stranu planine, ka onome što su dečaci nazivali Gusarska rupa. Na strmini koja je gledala na tu

rupu nalazilo se gusarsko utvrđenje, sklepano zdanje napravljeno od debala koja su teškom mukom posečena mačevima i vezana čvrstom šumskom lozom.

Kada je stigao do vrha uspona, Petar se lagano zaustavio i na trenutak ostao da lebdi u vazduhu. Samo što nije krenuo da se spušta kada je čuo zvuk iza sebe. Normalnoj osobi to bi zvučalo kao zvuk zvončića – tiha melodija zvona savršene visine. Petar je čuo zvona, ali takođe je čuo i reči, a one nisu bile lepe. Uzdahnuo je i nevoljno se okrenuo ka Zvončići, koja je mahnito zujala krilima, a njeno malo lice bilo je crveno i puno besa.

„Nisam pobegao“, pravdao se, iako je znao da to nije istina. „Nisam ja kriv što ti ne možeš da me pratiš!“

Ponovo su se začuli zvončići. Petar ih je prekinuo usred zveketa.

„Slušaj, Zvončice“, reče Petar. „Ti mi nisi ni mama ni tata. Ja nemam ni mamu ni tatu. Ne moram *nikome* da polažem račune.“

Zatim je usledila još jedna melodija: muzikalnija i tiša.

„Da, znam to“, reče Petar, takođe tiše. „Savršeno dobro znam šta je rekao lord Aster kada te je ostavio sa mnom, i to cenim. Međutim, to je bilo kada sam ja bio nov u... u svemu ovome.“ Pokazao je na svoje telo, a onda na ostrvo ispod. „Sada je drugačije. Mnogo toga sam naučio. Mogu da se brinem o sebi. Ne treba mi vila da me čuva...“

Prekinuo ga je ljutiti, piskavi zvuk zvona. Zvončica nije volela da je zovu 'vila', što je po njoj bilo omalovažavanje njenog porekla.

„Izvini“, reče Petar. „Mislim, ne treba mi devojčica ptica da me pazi.“

Zvončići nisu prestajali da zvone.

„Kakva opasnost?“ pitao je Petar. „Ne postoji ništa na ovom ostrvu što me brine osim matorog Kapetana Kuke tamo dole, a on je previše uplašen da priđe našoj strani ostrva sada kad su Moluskijanci na našoj strani. Čak i da dođe, kako misli da me uhvati kad ne može da leti? Shvati, Zvončice, ništa ne može da me povredi. Ništa.“

Još zvonjave zvončića.

„Pa to je tvoje mišljenje“, reče Petar. „Ali ja se ne slažem, i ne planiram da ostanem ovde gore i raspravljam se sa... devojčicom ptičicom.“

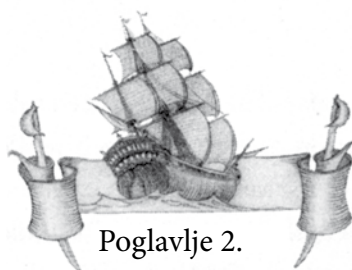
Okrenuo se i nagnuo telo kako bi se dao u spust. Zvončica se pojavila ispred njega, ne prestajući sa zvonjavom.

„Dobro“, reče Petar, sada nestrpljivo. „Ne mogu da te zadržim da kreneš. Samo mi ne staj na put, okej?“

Pošto je to izgovorio, stegao je mango, ispustio ratni poklič, i krenuo da se spušta ka gusarskom utvrđenju, dok se u mislima fokusirao na plan napada. Bio se toliko nameračio da baci mango pravo na svoju metu, da nije primetio dve stvari: prva je bila jedna ljudska prilika dole, koja se mučila da stigne do vrha planine. Da je Petar bolje pogledao, mogao bi da vidi Džejmsa, koji je odlučio da ovog puta ne propusti avanturu.

Druga stvar koju nije primetio bila je jedna tačkica na horizontu – mala, tamna senka, daleko na moru.

Bila je to jedna tačkica, koja je polako postajala sve veća.

Poglavlje 2.

I ZBOR

Odjednom je u vazduhu mogao da se oseti miris kopna.

Kapetan Nereza je okrenuo svoje boginjama iskasapljeno lice u pravcu vetra, gde su se dva mala, pufnasta oblaka grlila na horizontu, podsećajući ga na pire-krompir i pastirsku pitu.

Tih je dana kapetana Nerezu sve podsećalo na hranu: on i njegova posada živeli su na brodskom dvopeku i odranim pacovima protekle dve nedelje, pošto su ostali bez hrane i što je još gore, bez vode, dok su besciljno i očajnički tumarali morem. Nereza je počeo da se pita da li je tamo stvarno ostrvo ili je to samo maštarija jednog ludog čoveka.

Ali sada su ti jutarnji oblačići lebdeli u mestu, sami, bez ijedne druge tačkice na ogromnom svetloplavom nebu. I taj toliko priželjkivani ukus lagano je prekrrio njegov slani, sasušeni jezik.

Kopno.

Nereza je počeo da viče okolo i da izdaje naređenja, a onda se obuzdao. Posada oko njega čula je kako uvlači dah i – poznajući koliko je bolna kazna koja čeka svakoga ko se momentalno ne

odazove Nerezinim naređenjima – svi su pogledi istog trenutka bili uprti u njega.

Prizor koji su videli šokirao je sve koji su bili nenaviknuti. Nerezini obrazi i obrve bili su unakaženi zarazom koju je pokupio u ko zna kojoj luci. Oči su mu bile male, jedno oko blizu drugog, kao kod pacova; njegovi zubi, katastrofa. Ali to nisu bile najprepoznatljivije karakteristike njegovog unakaženog lica.

Nereza nije imao nos.

Onaj sa kojim je rođen nastradao je u jednoj od tuča sa noževima. Na njegovom mestu bilo je fino obrađeno parče afričkog crnog drveta, izvajanog poput originala, mada bez nozdrva. Na licu ga je držala kožna podvezica. Kada bi Nereza želeo nešto da pomiriše, podigao bi drveni nos i obelodanio crnu rupu nasred lica. Kroz tu rupu mogao je da njuši kao pas tragač – ipak, kada je kijao, niko nije voleo da se nađe pored njega.

Nereza je podigao drveni nos i usisao morski vazduh u crnu rupu. Nije bilo sumnje. Kopno.

Nereza je vratio drveni nos na mesto i, ignorišući posadu, krupnim se koracima zaputio ka glavnom jarbolu. Zgrabio je užad i krenuo da se penje ka prvom krstu na jarbolu. Svi članovi posade zastali su da bi videli ovaj neuobičajeni prizor. Jedini zvuci bili su zvižduci užadi i povremeno pucketanje suvog platna na jedrima.

Korak po korak, Nereza se penjao. Bio je pažljiv prema svojim stopalima; dok je cela posada bila bosonoga, on je nosio crne kožne čizme ispolirane kitovom mašću radi nepromočivosti, ali one nisu bile zgodne za penjanje.

Polako, pomisli on, gledajući dole na palubu i začuđene izraze lica čitave posade. Obično bi im naredio da rintaju, ali hteo je da vide sve to. Želeo je da im stavi do znanja ko je glavni na brodu i šta se neće tolerisati.

Prebacio se na drugi konopac izbegavajući izbočinu jedra. Uzverao se do drugog od tri krsta na jarbolu i nastavio dalje sve do otvora na dnu osmatračnice. Gurnuo je vrata u podu i popeo se u osmatračnicu. Izviđač, čovek sićušnog žučkastog lica, hrkao je naslonjen uz ogradu osmatračnice.

„Palmere!“ povikao je Nereza.

„Da, gospodine! Kapetane!“ viknuo je zatečeni izviđač dok se pridizao. Držao je glavu dalje od Nerezinog lica, plašeći se da bi kapetan mogao da nanjuši rum zbog kojeg je i zaspao u svojoj smeni. „Kapetane“, zamucuo je, „gospodine, ja...“

Nereza ga je prekinuo hladnim, smirenim glasom. „Jug-ju-goistok, gospodine Palmere. Da li vidite nešto?“

Palmer se okrenuo u pogrešnom pravcu, ispravio ramena i podigao durbin. „Par kumulusa, gospodine! Kapetane Nereza.“ Preznojavao se.

Polako, smišljeno, Nereza je izvukao nož iz opasača. Držao ga je u desnoj ruci. Oštrica se presijavala na suncu. Palmer se pretvarao da gleda kroz durbin, ali njegov je pogled bio uprt u nož.

Nerezin glas ostao je miran. „Brzina vetra, gospodine Palmere?“

Palmer je pogledao na dugačke komade platna privezanih na nekoliko jarbola. „Četrnaest-petnaest čvorova, kapetane, gospodine.“

„A ti oblaci, gospodine Palmere... da li se pomeraju sa vetrom?“

Kraj Palmerovog durbina je zadrhtao. Nereza se pribio uz njega. Nereza reče: „Pa?“

„Ne, gospodine. Ne pomeraju se.“

„Ne pomeraju se, kažeš?“ pitao je Nereza. „A zašto bi to tako bilo?“

Palmer je spustio durbin. Strah je boju njegovog lica promenio iz bleđožute u boju prljave sapunice.

„Da li možeš da namirišeš, druže?“ pitao je Nereza, podigavši svoj drveni nos i duboko udahnuvši u pravcu dva oblaka. „Ili je rum pomutio tvoje čulo mirisa, a?“

Nereza se nasmejao svojoj dosetki. Njegov osmeh nije bio nimalo prijatan.

Palmer je, drhteći, pokušao da odgovori. Reči koje su izlazile sa njegovih usana bile su toliko tihe da ih je vetar odneo.

„Šta si rekao?“ povika Nereza.

„Ne pomeraju se zato što... zato što su iznad ostrva, gospodine.“

„A šta tačno mi tražimo poslednjih osam nedelja, ti bedni izgovoru za mornara?“

„Ostrvo, gospodine.“

„Da, gospodine Palmere. Ostrvo. Ovo ostrvo, kladio bih se. Ostrvo koje ti je promaklo zato što si spavao u svojoj smeni. Zar ne, gospodine Palmere?“

„Jesam, da, gospodine“, reče Palmer, još snažnije drhteći.

„Hladno je, zar ne, gospodine Palmere?“ reče Nereza. Napolju je bilo toliko toplo da se topila smola između dasaka na palubi. Nereza se nagnuo tako da je njegov dah zujao pored Palmerovog uva. „Želiš li da iskušiš šta je to hladnoća, gospodine Palmere? Možda ja mogu da ugovorim jednu posetu sa našim cenjenim gostom, onim koji putuje sa nama u kabini pored moje. Onaj koji nikada ne izlazi napolje, samo noću. Da li bi želeo da ga upознаš, gospodine Palmere? Želiš li da provedeš nekoliko minuta nasamo sa njim?“

„NE!“ reče Palmer, sa novim strahom u očima. „Mislim, ne, gospodine, kapetane. Ne. Hvala.“ Zubi su počeli da mu cvokoću. Stavio je ruku preko njuške kako bi ih utišao.

„Da li ste sigurni, gospodine Palmere?“ pitao je Nereza. „Mogao bih to da ugovorim.“

Palmer je žestoko prodrmao glavom.

„Nisam ni mislio“, reče Nereza tiho. „Ne krivim te zbog toga.“

Nereza se odmakao od Palmera i pogledao dole. Osmatračnica je bila tridesetak metara iznad vode. Jezdeći svojom trasom, brod se nagnuo tako da je more bilo tačno ispod Nereze. Paluba je izgledala nebitno mala u odnosu na široko prostranstvo plavog okeana. Nereza je video zabezegnuta lica posade koja su pratila dramu koja se odvijala. Nereza je sijao od sreće. Želeo je njihovu punu pažnju.

Okrenuo se prema Palmeru i podigao nož kako bi svi mogli da ga vide. Podigavši ton – bio je to moćni glas kapetana koji želi da se čuje u svakom kutku palube – obratio se Palmerovoj drhtavoj figuri.

„Dajem vam izbor, gospodine Palmere“, povikao je. „Tri izbora, u stvari, pošto sam ja pošten i nepristrastan kapetan. Prvi, možeš da posetiš večeras našeg cenjenog gosta u kabini pored moje.“

To je izazvalo uzdahe kod posade. Palmer je zadrhtao, i ponovo žestoko odmahnuo glavom.

„Drugi“, nastavio je Nereza. „Mogu malo da te secnem po telu i da te gurnem u more kako bi se ajkule poigrale s tobom.“ Okrenuo je svoj nož kako bi zablistao na suncu. Palmer je sada ridao.

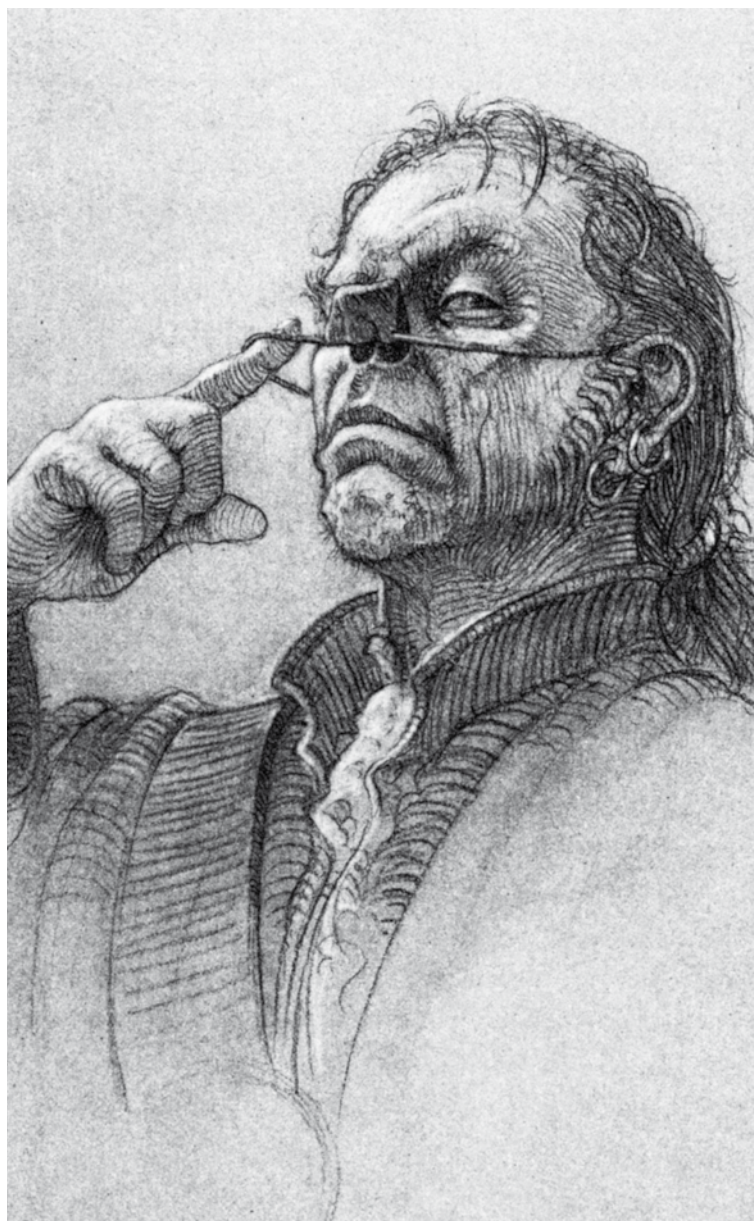
„Treći“, povikao je Nereza. „Možeš da skočiš. Odmah. Bez ijedne reči iz tvoje bezvredne gubice. Ako se dokopaš onog ostrva – ostrva koje je trebalo da ugledaš – primiću te nazad na brod, gospodine Palmere, pošto sam ja čovek koji prašta.“

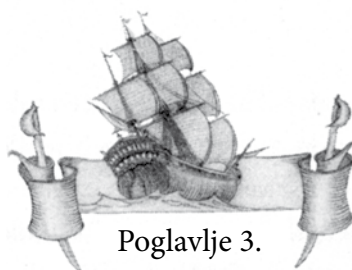
Nereza je duboko udahnuo. Vazduh je zazviždao u drvenom nosu.

„Onda, šta si izabrao? Plivanje? Ajkule? Ili poseta našem...“

Palmer je nestao. Nereza se nagnuo nad ogradom i mirno posmatrao kako sićušno telo postaje sve manje, a onda nestaje u beloј peni koja je ostajala iza broda koji je munjevito jezdio.

Da li je Palmer isplivao ili ne, Nereza nije znao niti ga je zanimalo. Ni najmanje nije požalio što je izdao naređenje – naređenje koje je posada izvršila brže nego obično – da usmere brod prema dva mala oblaka u daljini.

P OGREŠNA STRANA PLANINE

„Kapetane“, vikao je izviđač na vrhu palme. „To je dečak!“

„Gde?“ začuo se škripavi glas unutar utvrđenja. Trenutak kasnije, vlasnik škripavog glasa pojavio se na kapiji. Visok, tanak čovek sa dugom, masnom, crnom kosom, grubog lica, zbijenih tamnih očiju i zakrivljenog nosa, potrčao je njišući debelom bradom po kojoj je dobio legendarno i strašno gusarsko ime: Crni Brk.

„Istok-severoistok, kapetane!“ vikao je izviđač. „Spušta se niz planinu!“

Utvrđenje je bilo napravljeno od oborenog palminog drveta, loze, i neke bezimene bodljikave biljke. Sve to zajedno bilo je povezano u ružni ali iznenađujuće čvrst zid, koji je okruživao nekoliko koliba. U jednom uglu zida, na vrhu, bila je osmatračnica: usamljeno palmino drvo, čije lišće je poprimilo braon boju. Crni Brk je zakoračio kroz kapiju, jedini otvor u čitavoj zidnoj konstrukciji. Iznenada se zaustavio, a zabrinutost je prekrila njegov inače neustrašiv izraz lica.

„Da li je to tamo... ono stvorenje?“ povikao je prema izviđaču, pokušavajući da prikrije drhtavicu u glasu.

Izviđač je osmotrio područje oko utvrđenja.

„Ne, kapetane“, reče on. „Nestao je, bar zasada.“

Ponovo samouveren, Crni Brk je pojurio na čistinu ispred utvrđenja i zagledao se prema planini, čkiljeći kroz zaslepljujuću sunčevu svetlost.

„Smi!“ uzviknuo je. „Moj durbin!“

„Razumem, kapetane!“ odgovorio je Smi. „Evo ga... AH!“

Prvi oficir Smi – niski, debeljuškasti čovek u kratkim, širokim pantalonama – sapleo se o prag, kao što je to činio desetak puta dnevno od dana kada je utvrđenje napravljeno. Prosuo se u prašinu, a durbin mu je poleteo iz ruke i skotrljao se na metar od Crnog Brka, koji je pogledao dole a potom u Smija.

„Smi“, reče on, više umorno nego ljutito, „ti si vrhunski idiot.“

„Razumem, kapetane“, reče Smi, dižući se na noge lagane. Pokupio je durbin i dodao ga Crnom Brku koji ga je prihvatio desnom rukom i namestio na desno oko dok se okretao.

„Izoštri!“ reče on.

Smi je dojurio do kapetana i polako pomerio sočivo durbina – bio je to zadatak koji Crni Brk još nije naučio da obavlja kukom koja se nalazila na mestu leve ruke. Kuka je bila jezivi polukrug od sjajnog čelika. Bila je napravljena od noža jednog od članova posade Crnog Brka, i vezana za kapetanov zglobov kožnim kaišem. Bila je oštra kao žilet, toliko oštra da se Crni Brk nekoliko puta posekao po telu nesvesno se češkajući njome.

Smi se ponudio da malo otupi kuku ali Crni Brk je uživao u sjajnoj oštrici – voleo je nervozu koju bi video u očima svojih ljudi dok je mahao njom ispred njih. I pored svih neprijatnosti, Crni Brk je verovao da je za čoveka poput njega – čoveka čiji autoritet zavisi od straha koji utera drugima u kosti – bolje da ima kuku nego ruku.

Čak je u sebi potajno osećao zadovoljstvo zbog imena kojim su ga nazivali ljudi iz posade dok su šaputali između sebe i mislili da ih ne čuje. Da, ime je prvo poteklo od dečaka, onog omraženog, prokletog dečaka. Ali uprkos tome, Crnom Brku je počeo da se sviđa prizvuk tog imena. Kapetan Kuka. Ime koje znači samo jedno: strah.

„Prekidaj osmatranje!“ zarežao je, gurnuvši Smija od sebe. „Tamo je, mali dripac.“

Mirnom rukom, uvežbanom godinama provedenim na moru, Kapetan Kuka je držao fokus durbina na obrisu dečaka koji je leteo niz planinu, klizeći iznad krošnji drveća. Dok se dečak približavao, Kuka je primetio da nosi nešto tamno i okruglo u ruci – kokosov orah, možda, ili kamen. Znao je šta sledi – u poslednje vreme dečak je terorisao gusarsko utvrđenje gotovo svakog dana.

„Smi!“ režao je Kuka. „Donesi moj pištolj!“

„Razumem, kapetane“, reče Smi, trčeći prema kapiji. „AH!“ dodao je Smi, saplevši se o prag i skotrljavši se u utvrđenje.

„Požuri, idiote jedan!“ urlao je Kuka.

„Evo ga, kapetane“, reče Smi, koji se ponovo pojavio na kapiji. „AH!“

Dok je padao, pištolj je poleteo napred, pored Kuke; pao je na zemlju i otkotrljao se, ispustivši oblačić dima i jadni zvuk: *beng*. Zrno je jedva ispalo iz cevi.

Kuka je podigao pištolj. „Smi“, reče on, mirnim, umerenim tonom koji je koristio samo onda kada namerava da ubije nekoga. „Imamo li još baruta? Još suvog baruta?“

„Ne, kapetane“, reče Smi, oprezno se pridižući na noge. „Sve ste iskoristili juče kada ste...“

„Znam šta sam radio juče“, odapeo je Kuka. Pucao je na dečaka koji ih je pola sata zasipao kokosovim orasima. Dečak je sa neverovatnom lakoćom izbegavao metke i još se podrugljivo smejao – smejao – čoveku koji je nekada bio najstrašniji gusar na svetu.

Kuka je opsovao pištolj i tresnuo ga o zemlju, skoro zaplakavši od besa. Nije mogao da veruje šta ga je sve snašlo: napušten je na nepoznatom ostrvu; ismeva ga onaj pogani dečak koji mu je odsekao ruku; nemoćan je da se osveti poganim drugarima poganog dečaka zato što ih štite pogani divljaci.

Najgore od svega, Kuka, koji je nekada tumarao po sedam mora kako je hteo, više se nije usuđivao da krene više od pet metara od skućenog utvrđenja u srahu od susreta sa zveri koja